

РЕШЕНИЕ

№ 93

гр. ХАСКОВО, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ДЕЛЯНА СТ. ПЕЙКОВА
Членове: ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ
 ГЕОРГИ К. МИЛКОТЕВ

при участието на секретаря Р.В. Н.
като разгледа докладваното от ДЕЛЯНА СТ. ПЕЙКОВА Въззивно гражданско дело № 20235600500723 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 377/13.06.2023 г., постановено по гр.д. № 1313/2022 г. РС Хасково е отхвърлил предявените от Х. П. П. от гр. *** против С. Г. Й. от гр.*** искове с правно основание чл.79 ал.1 вр. чл.280 ал.1 от ЗЗД и чл.86 ал.1 от ЗЗД за присъждане на сумата от 2640 евро представляваща получена без основание сума по сключен между страните договор на 21.08.2018 г., ведно със следващата се законна лихва върху тази сума, считано от подаване на исковата молба – 03.11.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и на сумата от 581 евро – лихва за забава за периода от 22.08.2018 г. до 02.11.2020 г. като неоснователни.

Недоволен от постановеното решение е останал въззивникът Х. П. П., който чрез пълномощника си адв. С. обжалва в срок. Счита,че постановеното решение е неправилно, поради неговата необоснованост, нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Счита за неправилен извода на съда,че е налице сключен между страните договор и че в нарушение на процесуалните правила съдът е събирал доказателства за установяване съществуването на договорни отношения между страните. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението на РС Хасково и постанови друго по същество на спора, с което да уважи предявените обективно съединени искове иск. Моли да бъдат присъдени направените по делото разноски.

В срок е постъпил отговор от въззиваемия С. Г. Й., с който оспорва подадената въззивна жалба. Счита, че постановеното от РС Хасково решение е правилно и моли то да бъде потвърдено.

В съдебно заседание, въззивникът, чрез пълномощника си адв. С. Поддържа подадената въззивна жалба. Поддържа искането за заплащане на разноски в производството.

В съдебно заседание въззиваемия оспорва подадената въззивна жалба. Твърди, че е изпълнил поетия ангажимент, както е бил уговорен между страните.

Хасковският окръжен съд като провери основателността на оплакванията във въззивната жалба и при съобразяване с разпоредбата на чл.269 от ГПК, констатира следното:

Жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима. Преценена по същество е неоснователна. Постановеното от РС Хасково решение е правилно и следва да бъде потвърдено. С оглед изхода на спора на въззивника не се дължат разноски. Въззиваемият не е представил доказателства за сторени разноски във въззивното производство и не претендира заплащането на такива.

РС Хасково е сезиран с искове с правно основание чл.79 ал.1 вр. чл.280 ал.1 от ЗЗД и чл.86 ал.1 от ЗЗД за присъждане на сумата от 2640 евро представляваща получена без основание сума по сключен между страните договор на 21.08.2018 г., ведно със следващата се законна лихва върху тази сума, считано от подаване на исковата молба – 03.11.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и на сумата от 581 евро – лихва за забава за периода от 22.08.2018 г. до 02.11.2020 г.

При разглеждането на спора първоинстанционният съд е събрал всички съотносими към спора и сочени от страните доказателства. Въз основа на тях е достигнал до правилния и законосъобразен извод, че предявените искове са неоснователни и недоказани, поради което ги е отхвърлил. Изложените от първоинстанционния съд мотиви на основание чл.272 от ГПК се споделят от настоящата инстанция.

Неоснователни са направените от въззивника възражения, че между страните не е съществувало валидно облигационно отношение, което да е основание да бъде заплатена от негова страна сумата от 2 640 евро. Безспорно установено в хода на производството е, че между страните е сключен договор за поръчка. Този договор е неформален и доказването му е допустимо с всички доказателствени средства. По делото няма твърдения за скрито представителство, за да са недопустими свидетелски показания. Доколкото няма спор между страните, че е предадена сумата от 2640 евро и за нея е съставен писмен документ – разписка от 21.08.2018 г., то за всички останали елементи на договора за поръчка няма забрана за установяването им със свидетелски показания и ограничението по чл.164 ал.1 т.3 от ГПК е неприложимо. В тази връзка неоснователно се явява и направеното възражение за недопустимост на гласните доказателства. Показанията и на св. Б., посочена от ищеца, и на св. Д., посочен от ответника / с.з.17.05.2023 г./, са в насока за проведени разговори между ищеца Х. П. и ответника С. Й. през м. август 2019 г., на които се обсъждало въпроса Й. да направи проучване чрез свои познати на негов контрагент от Грузия, който му дължал

голяма сума пари. И двамата свидетели сочат, че е постигната договореност за сумата, която да се плати и че тази сума е платена. Според св. Д., П. е следвало да донесе документи на Й., а последния да предаде тези документи в Грузия. Той разбрал от Х. П., че е идвал в *** и че е предал тези документи на С. Й.. Събраните гласни доказателства са в унисон с представената и приета като доказателство по делото разписка за предадена сума на 21.08.2019 г. сума от 2640 евро, която не е оспорена от страните. В подкрепа на тези показания е и представеното писмо от 14.02.2022 г. от адвокатска фирма „Бориси“ Грузия / л.38 В.гр.д. № 771/2021 г. на ХОС/. Видно от цитираното писмо е, че на 04.11.2019 г. С. Й. е предал на адвокатската кантора два тома с документи на фирма „Сни комерс1“ ЕООД с управител Х. П. П., както и че е заплатил на фирмата сумата от 3000 долара за предварителни разходи.

Изложеното дава основание да бъде направен извода, до който е достигнал и решаващият съд, че между страните е сключен договор за поръчка, който договор е изпълнен от страна на ответника Й. и че дадената сума от 2640 евро е платена във връзка с този договор. Ето защо предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Неоснователен е акцесорният иск за заплащане на лихва за забава, поради което той също следва да бъде отхвърлен.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че дори да се приеме, че предявеният иск е с правно основание чл.55 ал.1 от ЗЗД, както твърди ищеца, то искът отново би бил неоснователен, т.като в хода на съдебното производство безспорно е установено наличието на сключен между страните договор за поръчка, поради което платената сума не е платена без основание, не е и недължимо платена, доколкото се установява изпълнение от страна на ответника задължения по договора. Когато една от страните твърди наличие на каузално правоотношение, във връзка с което е издадени писмения документ, установяващ плащане – в случая разписка за получената сума, и в хода на производството е установено наличието на такова правоотношение, то искът с правно основание чл.55 ал.1 от ЗЗД се явява неоснователен. Т.е искът и на това основание би бил неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 377/13.06.2023 г. на РС Хасково, постановено по гр.д. № 1313 по описа на съда за 2022 г.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на Р България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____